

Bet. o. Lovf. om Beskatning af Øl.

ligende Højde, kan der efter Mindretallets Formening væsentlig kun være Tale om at gaa til nye eller forøgede Afgifter paa Befolkningens *Forbrug*, idet disse erfaringsmæssig have vist sig overalt i Verden og da ogsaa i Danmark at give det klækkeligste Udbytte og volde den mindste Utilfredshed. Herved bør man imidlertid som Hovedsynspunkt fastholde, at Befolkningen ved slige Skattepaalæg kun bliver ramt i den ene Henseende, hvorpaa det i denne Sammenhæng udelukkende kommer an, nemlig i sin Egenskab af *Forbrugere* — og ikke samtidig hemmes eller forulempes i sin Egenskab af *Producenter*, af erhvervsdrivende. Da de indirekte Forbrugsafgifter, hvis Udredelse paalægges en indenlandsk Produktion, netop have disse skadelige Bivirkninger, medens man ved *Toldafgifter* kun rammer sit eget Lands Skatteydere i deres Egenskab af Forbrugere, bør disse sidste saa vidt muligt altid foretrækkes. Og da nu bevislig det opkomne Misforhold mellem Statens Indtægter og Udgifter for en væsentlig Del hidrører fra, at man i 1908 har sluppet en Række tidligere Toldindtægter, der ingenlunde følte af Befolkningen som nogen Byrde, og hvis Ophævelse omvendt ingen har følt som nogen nævneværdig Udgiftslettelse, synes det allerede af den Grund naturligst at benytte Øjeblikket til at raade Bod paa de skattepolitiske Fejlgreb, der da bleve begaaede.

Skønt Mindretallet derfor langt vilde have foretrukket, om Regeringen i sine Bestræbelser for at skaffe Staten nye Indtægtskilder var slaaet ind paa denne Vej, og skønt det kun med Betænkelighed ser en dog endnu blomstrende Industri som Ølbryggeriet udsat for nye Ulemper og ny Skatte-Udrednings-Byrde, maa det paa den anden Side give Flertallet Ret i, at det efter Omstændighederne kan være heldigt at sprede den samlede Skatteforhøjelse, der skal til — betydelig, som den er — over flere Skatteobjekter, og i saa Henseende frembyder da unægtelig almindelig udbredte Drikkevarer som Øl og Brændevin sig saa at sige af sig selv. For Brændevinens Vedkom-

mende har Sagen endog længe været klar: i den gældende Beskatning bestaar der et saa skrigende Misforhold mellem Skattefordyrelsen af Alkoholen i det undergærede Øl og i Brændevinen, at en Regulering alt i mange Aar har været paabudt alene af simple Retfærdighedshensyn. Det saakaldte bajerske Øl fik allerede i 1891, uden at Brændevinsafgiften samtidig forhøjedes, et meget betydeligt Skattepaalæg (7 Kr. pr. Td. à 384 Flasker), som fordyrede Drikken med 2 Øre pr. $\frac{1}{2}$ Flaske og derved jog Forbruget ca. 23 pCt. ned. Da Skatten yderligere skulde stige med 3 Kr. i 1896, vøg man da ogsaa tilbage herfor, og den da gennemførte Forhøjelse af 2 Kr. foretoges kun, fordi Landets største Bryggeri tilbød at bære den ene Krone heraf. Følgen heraf blev, at Ølpriserne først gik op med de 2 Kr. (svarende til ca. $\frac{1}{2}$ Øre pr. Halvflaske) i 1899 (hvorpaa der atter fulgte en ny, af Ølskatten uafhængig Fordyrelse af Varen, ligeledes med $\frac{1}{2}$ Øre, i 1901). Den nuværende Ølskat af 6 Kr. 47 Øre pr. hl Øl svarer til over Halvdelen af Øllets Værdi, og nu at forøge denne Skat, saa at den kommer op til at udgøre ca. 80 pCt. af denne Værdi, anser Mindretallet for utilraadeligt. Der maa i al Beskatning iagttages en vis Forholdsmæssighed, og at beskatte Øl med $10\frac{1}{4}$ Øre pr. Liter samtidig med, at man beskatter Vin med 25 Øre pr. Liter — og belaste Alkoholen i Øllet med ca. 4 Gange saa høj Afgift som i Brændevin (hvilket vil blive Tilfældet, naar Regeringens tvende Forslag vedtages), er ude over al Maal og Rimelighed. Det angives jo dog at være Meningen med Ølskat-Forhøjelsen ikke at forfølge denne Drik eller trænge dens Anvendelse i Befolkningen væsentlig tilbage, men at skaffe betydelig flere Penge ind i Statskassen, oven i Købet $2\frac{1}{2}$ Million mere end hidtil! Naar Erfaringen da een Gang har vist, at en Forhøjelse fra 8 Øre til 10 Øre pr. Halvflaske (altsaa af 2 Øre) skabte en Nedgang i Forbruget paa ca. 23 pCt., hvorledes skulde man da med Føje kunne vente, at en ny 2 Øres